

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 244 — Barcelona, març 1963

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres.

De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un **programa de sobretaula** de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS : ESCOLTEU-LA !

LA CLASSE OBRERA A L'OFENSIVA

Ja s'ha vist a què ha quedat reduït el rumor d'augment de salaris divulgat pel propi govern els darrers mesos de l'any 62. L'augment ha quedat en aqueixes seixanta pessetes de salari base, que són un escarni per a la classe obrera. I encara algunes empreses, en plè mes de febrer, segueixen pagant sobre el salari base antic, i altres, que han adoptat el salari base nou, js'arrenglen per a que els obrers cobrin menys que abans!

Es natural, doncs, que els jerarques sindicals no puguin contenir la indignació que senten els treballadors, i que per tot arreu s'elevi l'onada reivindicativa de la qual informen els nostres corresponsals en aquest mateix número de TREBALL.

El Vicesecretari d'Ordenació Social, en una confència de premsa del 15 de febrer, ha dit que « nos es pot seguir vivint tapat amb el Butlletí Oficial de l'Estat, per això els empresaris i els treballadors han de pensar en resoldre ells mateixos els seus problemes ». Justament: els obrers estan cada dia més convençuts que són ells els qui han de resoldre directament els seus problemes amb els empresaris. I estan tan convençuts, que ja ho posen en pràctica a la SEAT, a la Siemens, a la Hispano-Olivetti, a la Papelera, a Iberia Radio, a la Hispano-Suïza, i a moltes altres empreses de Barcelona i de tot Catalunya.

Efectivament, els treballadors no poden esperar que un govern com el del General Franco, que és el govern dels grans capitalistes, resolgui tots els seus problemes en el Butlletí Oficial de l'Estat; però tampoc no poden esperar que les peticions legals dels plecs de signatures siguin suficients per a què els empresaris obrin la butxaca i cedeixin una mica dels seus beneficis als treballadors. Els obrers —com van demostrar les vagues de la primavera passada— no tenen altre via que la de la lluita, per a obtenir el que necessiten.

Per això el camí encertat és el dels obrers de les empreses citades, que no sols plantegen les seves reivindicacions sinó que les hi donen força amb variades formes d'acció com són el treball lent, les parades de treball i les protestes i manifestacions dins de la fàbrica.

Tot això va enfortint l'organització de la classe obrera per a poder conquistar un salari mínim de 140 a 160 pts. per 8 hores de treball; però per a obligar efectivament les empreses a donar-lo caldrà ampliar la lluita a més fàbriques que les que ara es mouen i caldrà, sobre tot, passar a formes més elevades de lluita: anar a la vaga com l'any passat.

Per això és necessari que a tot arreu hi hagin Comissions Obreres formades pels

treballadors més decidits de cada empresa, que discuteixin directament amb els patrons les reivindicacions de tots els seus companys. Aquestes Comissions Obreres han d'agrupar al seu entorn tots els treballadors i portar-los a l'acció.

La multiplicació d'aquestes Comissions Obreres d'Oposició Sindical i la seva coordinació per rams d'indústria i a escala local, cercant el contacte d'unes amb les altres, permetrà d'arribar a la vaga general en la qual, juntament amb la petició

d'un salari mínim de 140 a 160 pts., els treballadors exigiran la llibertat sindical i el dret de vaga.

Sense el dret dels obrers a nomenar els seus representants i sense el dret a utilitzar la vaga per a vèncer la resistència dels capitalistes, els treballadors no poden obtenir el salari que avui necessiten. Però amb llibertats sindicals i amb dret de vaga, aleshores sí que podran —tal com diu el Vicesecretari d'Ordenació Social— **resoldre ells mateixos els seus problemes.**

LLUITES OBRERES

A LA SEAT

Ja fa temps que els treballadors van demanar la revisió del conveni col·lectiu i van plantejar les seves reivindicacions en un escrit al peu del qual es van recollir les signatures de més de 3.500 obrers. Aquest document va ser presentat al Jurat d'Empresa que —en la seva majoria— serveix els interessos dels patrons i per això fins ara no s'ha obtingut cap resposta. Per aquesta raó els treballadors decidiren iniciar l'acció per sostenir la seva petició escrita. El dia 18 de febrer a la Secció de Carroceries es negaren a agafar l'esmorzar que l'empresa dona a les 10 del matí. El dia 19 se sumaren a l'acció els obrers de la secció de Mecànica, els administratius i el personal del torn normal. Els dies següents els treballadors mantingueren la mateixa actitud i aprofitaren la mitja hora de l'esmorzar per a manifestar-se al pati de la fàbrica. Com no obtenien cap resposta a les seves peticions, els treballadors de la SEAT van estendre la seva acció a l'hora de dinar, negant-se a entrar als menjadors a la una de la tarda. Per la seva banda, la direcció de l'empresa va mobilitzar els vigilants amb armes per tal d'amenaçar els obrers, però aquests no s'han deixat arrossegar per la provocació i han persistit en la seva resolta actitud fins el dia 27 de febrer que l'empresa, per a evitar les concentracions al pati, ha fet tancar les portes dels tallers de Carroceries i de Mecànica.

En resposta a la intransigència de l'empresa, els obrers s'han vist obligats a elevar la seva acció a formes superiors de lluita i el mateix dia 27, en sortir el torn de les 2 de la tarda, tots els treballadors s'han concentrat a la porta principal de la fàbrica i han marxat en manifestació fins que han estat dissolts per la policia. Diversos grups d'obers han continuat, però, marxant a peu fins la plaça d'Espanya. Hi ha un ambient de gran combativitat i es parla de la necessitat d'anar a la vaga per a obligar l'em-

presa a tenir en compte les peticions dels treballadors.

Corresponsal.

A LA HISPANO-OLIVETTI

En aquesta empresa els obrers vam obtenir millores de salari amb motiu de les vagues del maig de l'any passat, però l'empresa s'ha afanyat a redoblar el ritme d'explotació dels treballadors disminuint la taula dels temps mínims dels quals depèn la prima de productivitat. La situació ha arribat a fer-se insostenible, i ha determinat que els treballadors de les plantes 4 i 5 iniciessin una acció de treball lent el dilluns dia 4 de febrer, acció que s'han mantingut tota la setmana. L'empresa amenaça els obrers amb sancions i amb l'acomiadament, i el dissabte dia 9 ha descomptat de 200 a 300 pts. de prima als treballadors de les dues plantes. Durant aquesta setmana han circulat plecs exposant la reivindicació d'un augment de salari, que hem signat tots els obrers, i han estat entregats al Jurat d'Empresa. El dilluns dia 11, una altra planta s'ha sumat al moviment de treball lent. Corren octavilles que parlen d'un salari mínim de 150 pts. per 8 hores, de revisió de l'actual sistema de productivitat, i de les llibertats sindicals i del dret de vaga.

Corresponsal.

A LA SIEMENS

Com a resultat de la magnífica vaga de setembre passat, els obrers de la **Siemens** de Cornellà han obtingut un conveni col·lectiu idèntic al de la **General Elèctrica** de Bilbao, és a dir: 160 pts. de salari real garantit per al peó amb dos fills i 100 pts. per al peó sense fills. L'empresa es pensava que amb això podria dormir tranquil·la, però s'ha equivocat perquè els obrers són conscients que aquest tracte que els fan ara és el resultat de la seva lluita i del sacrifici dels 42 companys acomiadats. Per això demanen 160 pts. de **salari base** per
(continua a la pàg 2)

SOBRE LA UTILITZACIÓ DELS LLOCS DE REUNIO PELS COMITÈS DEL PARTIT

El Partit insisteix continuadament en la conveniència que els Comitès suprimixin els contactes individuals pel carrer, en la necessitat de desenvolupar la vida política i col·lectiva dels òrgans dirigents. Així ha posat a l'ordre del dia en l'activitat dels militants l'aconseguir domicilis per a realitzar les reunions dels Comitès. El Partit ha fet certs progressos en aquesta tasca important.

Interessa retenir, però, alguna experiència que mostra fins a quin punt és necessari tenir una actitud més vigilant per part dels Comitès i camarades responsables en la utilització dels llocs de reunió.

Volem recordar pel seu caràcter educatiu l'experiència del camarada B. Aquest camarada havia de fer una reunió amb un Comitè del Partit que ell orientava. I per a resoldre la dificultat de manca de llocs per a fer la reunió, va portar els camarades a casa seva. El nostre camarada B va voler donar a entendre que ell era un desconegut a la casa. Però la realitat va mostrar, després, que tots els assistents a la reunió van arribar a la conclusió que aquella casa era el domicili del camarada que els orientava.

Certs camarades han realitzat reunions en domicilis que eren susceptibles de ser vigilats o visitats per la policia; altres s'han reunit en llocs públics com, per exemple, bars o cafès.

Aquestes i altres infraccions als mètodes conspiratius del treball del Partit han portat com a conseqüència, que alguns camarades hagin caigut en mans de la policia.

Els Comitès del Partit han d'examinar detingudament les condicions dels domicilis on s'ha previst fer una reunió. És aconsellable no utilitzar domicilis de militants o d'altres antifranquistes que estiguin fitxats o siguin susceptibles d'atreure l'atenció de la policia. No s'han d'utilitzar les cases on, malgrat que de moment no hagi passat res, hi ha la possibilitat que siguin conegudes per la policia a causa d'anteriors detencions.

Els Comitès del Partit han de vetllar per a que les famílies de les cases on es reuneixen siguin discretes i prudentes; han d'organitzar espaiadament les entrades dels camarades a la reunió i realitzar-les amb la puntualitat i exactitud previstes i que exigeix la clandestinitat.

Es cert que existeixen dificultats per a trobar llocs de reunió per a que cada Comitè del Partit faci la vida política i col·lectiva que és necessària per a estar en condicions d'orientar les organitzacions del Partit. L'experiència mostra, però, que mantenint una preocupació constant per a trobar un lloc on es pugui reunir el Comitè, els camarades aconsegueixen resoldre aquesta dificultat.

Cal saber copsar correctament la predisposició a la lluita contra la dictadura que es manifesta entre totes les capes de la població. Els Comitès trobaran la solució als problemes de l'organització del seu treball si saben adonar-se dels canvis importants que es produeixen en la consciència de les masses.

LLUITES OBRERES

(vé de la pàg 1)
al peó (tingui o no tingui fills) més les primes corresponents a la productivitat, i no les 160 pts. que ara ofereix l'empresa com a salari que ho absorbeix tot (és a dir que absorbeix totes les primes, plusos, i fins i tot els punts!). També exigeixen les pagues extres i les vacances tal com ja les tenien aconseguides. Els obrers han començat per enviar delegacions dels tallers al Jurat d'Empresa, el qual encara no ha donat resposta, i estan decidits a no deixar-se enganyar. Entre les reivindicacions per les que lluiten els treballadors de la Siemens està l'alliberament de l'obrer detingut a la Modelo des de la vaga de setembre, i la readmissió dels acomiadats aleshores, als quals la patronal els aplica el pacte de la fam, car no els volen donar feina enlloc. A la fàbrica tothom està decidit a tornar a la vaga si no s'els dona satisfacció.

Corresponsal.

A LA PAPELERA ESPANYOLA

A la **Papelera**, del Prat de Llobregat, les dones han nomenat una comissió de 8 treballadores que ha tingut una entrevista amb la direcció per a demanar que s'els pagui igual salari que als homes, car realitzen el mateix treball. A la secció de Pasta, on treballen homes, també s'ha for-

mat una comissió obrera que ha anat a plantejar a la direcció que s'els pagui la mitja hora d'esmorzar, segons marca la llei, perquè aquesta empresa té costum de donar l'esmorzar sense parar la producció com es fa en altres llocs. L'ambient és molt bó i es parla d'anar a la vaga per a fer respectar els drets dels treballadors.

Corresponsal.

A LA HISPANO-SUIZA

Fa temps que a aquesta empresa es va obtenir un augment de salari, però la direcció s'ha arreglat per tal que aquest augment no incrementés els punts del Plus Familiar. Els obrers van sol·licitar que, tal com marca la llei, els punts fossin calculats sobre el total de la nòmina de l'empresa. Davant de la negativa, els treballadors van seguir la via de reclamació legal. Però, malgrat haver estat citada l'empresa per dues vegades, no ha comparegut ni s'ha donat per enterada de la justa petició dels treballadors. Aquesta actitud ha estat la causa de dues parades de treball que han tingut lloc els dies 26 de gener i 14 de febrer. L'empresa, com a repressàlia, ha acomiadat 150 obrers que han pres part a l'acció i —de moment— es nega a readmetre'ls amb els drets d'antiguetat que tenien adquirits.

Corresponsal.

CONSELLS DE GUERRA

A DOJO

Només en l'última setmana de febrer i primera quinzena de març han tingut lloc, en el famós tribunal militar especial de Madrid, els següents Consells de Guerra, dos dels quals contra antifranquistes catalans:

El 20 de febrer, contra 27 obrers, estudiants i intel·lectuals detinguts a València, acusats de pertànyer al Partit Comunista d'Espanya i de solidaritzar-se amb els miners d'Astúries durant la vaga de la primavera passada. 25 han estat condemnats a penes d'un a deu anys de presó.

El 22 de febrer contra 17 processats, detinguts a Barcelona els passats mesos de juny i juliol: els obrers J. Ruano, V. Estévez, T. Chicharro, A. Tomàs, J. Doladé i J. Font; els estudiants I. Moles, L. Avilés i D. Escudé; els empleats J.M. Picó i J. Verdura; el llicenciat en Filosofia A. Abad; i els advocats J. Sardà, J.I. Urenda, F. Romero, R. Guerra i J.M. Benet. S'els acusava d'haver fet propaganda en solidaritat amb els vaguistes asturians i de pertànyer al Front d'Alliberament Popular (FLP) i a la NEU (Nova Esquerra Universitària). Han estat condemnats a penes d'un a tres anys, excepte Angel Abad que ha estat condemnat a 4 anys. Tres han estat absolts.

El 25 de febrer contra 5 membres del FLP detinguts a Bilbao i San Sebastian. Han estat condemnats a penes d'un a dos anys de presó.

El 2 de març contra 14 nacionalistes bascos pertanyents a l'ETA (Euzkadi Ta Azkatasuna) i a la Solidaritat de Treballadors Bascos. Dos han estat absolts i els altres condemnats a penes d'un a sis anys.

El 4 de març contra 13 obrers i estudiants membres del FLP que havien estat detinguts a Madrid i Valladolid. Dos han estat absolts i els altres condemnats a penes de nou mesos a tres anys.

El 10 de març contra 3 processats de Barcelona, acusats de pertànyer al FLP. L'estudiant J. Gispert ha estat condemnat a 4 anys i Esperança Dolç i Roser Fuentes a divuit mesos.

QUANTITATS REBUDES EN CONCEPTE D'AJUT AL PSU

		Pessetes
Comarca	5	120
—	15	9.89
—	20	7.50
—	22	74
—	25	2.58
—	24	42
—	30 Nord	1.20
—	30 Sud	1.12
Fibló, de l'Alt Penedés		35
Un simpatitzant (5a. entrega)		2.00
S./1		80
S./2		87
S./3		29
Grup Joves		12

EN SOLIDARITAT AMB ARDIACA I ELS SEUS COMPANYS

En el número anterior de TREBALL donàvem a conèixer les primeres notícies de la campanya a Espanya i internacional a favor del nostre camarada Pere Ardiaca i els seus companys. La campanya ha continuat desenvolupant-se, adquirint un nou i vigorós impuls a partir del moment que sa'ha sabut que era imminent el Consell de Guerra per a jutjar Ardiaca, el doctor Gutiérrez Díaz i els seus companys.

A Barcelona continua la distribució d'octavilles que criden a redoblar la mobilització per tal d'aconseguir que aquest grup de valerosos antifranquistes sigui transferit a la jurisdicció ordinària.

En un full dirigit als habitants de Balaguer, d'on és fill Ardiaca, es diu: « Siguin quines siguin les nostres idees filosòfiques, religioses o polítiques... demanem mitjan-

çant cartes i comissions que Pere Ardiaca i els seus companys siguin posats en llibertat o que passin a la jurisdicció ordinària. Que s'els garanteixi una veritable defensa. »

A Madrid circulen diverses octavilles que criden el poble a manifestar per tots els mitjans la seva solidaritat. En un d'aquests fulls es llegeix: « El dirigent obrer de Catalunya Pere Ardiaca i els seus companys, van a ser sotmesos imminentment a un Consell de Guerra. Amb la nostra mobilització i esforç encara són a temps d'aconseguir que siguin transferits a la jurisdicció ordinària. »

UNIVERSITAT, òrgan dels estudiants del PSU, i VERITAT, periòdic dels intel·lectuals comunistes de Barcelona, criden a intensificar la mobilització a favor dels camarades detinguts.

FRANÇA

A Marsella, Perpinyà i Beziers han tingut lloc importants actes als quals han assistit milers de demòcrates francesos. Les personalitats que hi han intervingut, interpretant els sentiments del poble francès han demanat l'alliberament de Julian Grimau, Pere Ardiaca i els seus companys, i també l'amnistia per a tots els presos i exiliats polítics.

Darrerament, des de diversos llocs de França s'estan enviant centenars de telegrams a les autoritats espanyoles.

Un important grup d'artistes plàstics ha signat una resolució a la qual expressen la seva preocupació per la situació d'Ardiaca i afegeixen: « Amb tots els demòcrates del món sencer, exigim que cessin les tortures, ens associem a la petició dels 300 advocats madrilenys i demanem que el Govern espanyol respecti la Carta dels Drets de l'Home, promulgada per les Nacions Unides. » Entre els 51 signants figuren Picasso, Georges Waldemann, Garcia-Fons, Jean Milhau, president de la UAP, Jean Lurçat, Jules Lefranc, Pignon, St Saens, Jean Amblard, Mercier, Mireille Mialhe, Boris Tatzlitzky, André Darle, i els tractadistes d'art Georges Besson, Bardaille i J. Marcenac.

FINLANDIA

Els metges de la Clínica de Pediatria de la Universitat d'Helsinki, on el doctor Gutiérrez Díaz va treballar uns mesos, han escrit al ministre de Justícia franquista. A la seva carta diuen: « Durant els 6 mesos que el Dr. Gutiérrez Díaz ha treballat aquí amb l'ajut d'una beca del Consell de Sanitat de Finlàndia, hem apreciat la seva tasca en el nostre hospital i valorat els seus amplis coneixements. En aquests 6 mesos, el Dr. Gutiérrez, per les seves qualitats, pel seu caràcter simpàtic, per la seva

tasca ens ha fet estimar Espanya, la seva bella pàtria. Avui, en saber que s'el vol portar davant d'un tribunal militar, no arribem a comprendre com és possible que al seu país es pugui detindre un pediatra de valor com és el Dr. Gutiérrez i, encara menys, com és possible que un treballador científic sigui sotmès a un judici militar sumaríssim. »

Una altra carta signada per 18 metges de l'Hospital Pediàtric de la capital finlandesa, ha estat adreçada al Capità General de la IV Regió Militar, a Barcelona.

MEXIC

La « Confederación Nacional Campesina » ha enviat un telegrama al Col·legi d'Advocats de Barcelona i un altre a Fraga Iribarne demanant que « siguin respectades les garanties individuals i els drets humans ».

Un nombre grup d'advocats mexicans també s'ha adreçat al Col·legi d'Advocats de Barcelona demanant garanties de defensa per a Ardiaca i els seus companys.

ORGANISMES INTERNACIONALS

Han adreçat telegrams al Capità General de la I Regió Militar, a Madrid, les organitzacions següents: la Federació Sindical Mundial, la Unió Internacional d'Estudiants, la Federació Mundial de la Joventut Democràtica i la Federació Democràtica Internacional de Dones. Tots demanen l'alliberament d'Ardiaca i dels seus companys o la seva transferència a la jurisdicció ordinària.

UNA CRIDA

DELS PRESOS POLITICS CATALANS

Els presos polítics catalans i amb nosaltres els nostres companys de cautiveri de tot Espanya, elevem la més enèrgica protesta per la detenció, maltractes i empresonament de Pere Ardiaca i altres dirigents de l'oposició política catalana.

El govern dictatorial dels generals Franco-Muñoz Grandes, en el seu inútil intent d'impedir la lliure expressió de la voluntat dels pobles d'Espanya, continua perseguint acarnissadament els demòcrates espanyols. ¡Es necessari posar fi a tanta barbàrie!

Des de les nostres presons cridem els homes i dones de Catalunya i de tot Espanya, tots els qui comprenguin la urgència de restablir al nostre país un Estat de Dret, a solidaritzar-se activament amb Pere Ardiaca i amb totes les víctimes de la repressió franquista.

¡Que de tots els països s'elevi un clam unànim contra els torturadors de la política política, contra les lleis i tribunals d'excepció, per l'amnistia per als presos polítics i exiliats, per les llibertats democràtiques per al poble espanyol.

Els presos polítics catalans de la Presó Central de Burgos.

UN DOCUMENT

DE LES PERSONALITATS CATALANES DE L'EMIGRACIO

Al Secretari General de la ONU
New York

L'any 1962 ha vist un seguit d'accions repressives contra els antifranquistes catalans.

Obrers, estudiants i intel·lectuals de totes les tendències polítiques d'oposició han estat detinguts, torturats i condemnats en Consells de Guerra Sumaríssims a dures penes de presó. Alguns dels detinguts continuen en presó preventiva en espera de ser jutjats, sense dret a ser defensats ni tan sols assessorats per un advocat civil.

A més, hi ha desenes de participants a les vagues de maig i setembre als qui, després d'haver estat a la presó i ser acomiadats dels llocs on treballaven, s'els impedeix de trobar nou treball.

El darrer 16 de desembre van ser detinguts a Barcelona el periodista Pere Ardiaca, Martí, el doctor Antoni Gutiérrez Díaz i un grup d'obrers de Barcelona, Sabadell i Terrassa, als qui les autoritats militars volen jutjar en un Consell de Guerra Sumaríssim sense cap garantia de defensa.

Alarmats per aquests fets, els signants, catalans de professions i ideologies diverses, demanen que l'Organització de les Nacions Unides intervingui prop del govern del general Franco per a que tots els processats per motius polítics siguin transferits a la jurisdicció ordinària, per a que es posi fi a les detencions i tortures d'antifranquistes i per a que es concedeixi l'amnistia a tots els presos polítics.
Febrer del 1963.

E. Ruiz Ponseti. P. Bosch Gimpera. Francesc Farreras i Duran. Pere Ferrer. A. Serra Moret. Odó Hurtado. Jaume Antoni Ayguadé. Joan Sauret. Josep Pallach. Dr. Emili Folch Socias. Josep Moix. Lluís Aymamí Baudina. Dr. Pelai Vilar. Rafael Vidiella. Pau Picasso.

NO AL PACTE AMB ELS ESTATS UNITS

per **Gregori LOPEZ RAIMUNDO**

Només manquen uns mesos per a que el pacte hispano-nordamericà, signat el setembre del 1953 i vàlid per deu anys, arribi al seu terme.

El govern del general Franco ha demanat al dels Estats Units l'apertura de negociacions amb vistes a la revisió d'aquell tractat, i ha anticipat que la part espanyola desitja establir una cooperació militar i política encara més estreta amb la nordamericana.

Els pobles d'Espanya, cada col·lectivitat social i política i cadascun dels ciutadans, tenen el deure de manifestar amb els mitjans que estiguin al seu abast la seva opinió sobre un acte que pot ser decisiu per a l'esdevenidor del país.

¿Què ha representat per a Espanya el pacte hispano-nordamericà del 1953? En el terreny polític, econòmic i social, deu anys més de dictadura feixista, de prosperitat escandalosa per als monopolis i de fam i explotació per als treballadors. En el terreny militar, la conversió del nostre país en el principal dispositiu bèl·lic nordamericà a l'estranger, i, consegüentment, en escenari obligat d'una eventual guerra atòmica.

Sense el pacte del 1953, sense l'ajut econòmic, polític i militar que li ha facilitat i li facilita el govern nordamericà, la dictadura ja no existiria a Espanya. L'ambaixador franquista a Washington, en un discurs recent que reproduïx *La Vanguardia* del 14-3-63, va dir així: « Els nordamericans haurien d'alegrar-se que la seva política exterior en relació amb Espanya ha estat un complet èxit. Fa deu anys Espanya estava a la vora de la fallida, aïllada de la resta del món i amb grans dificultats per a tirar endavant. » L'ambaixador franquista reconeix, doncs, impli-

citament, que el pacte del 1953 va salvar Franco.

Tanmateix l'ambaixador no ha dit que si el darrer octubre la guerra hagués començat a Cuba, les bases militars i els soldats americans haurien atret damunt d'Espanya la destrucció termonuclear.

Però els seus oients nordamericans n'eren conscients. Precisament el major resultat positiu de la crisi de Cuba ha estat la presa de consciència de l'opinió pública mundial de l'immens perill que suposa per a la humanitat la continuació de la guerra freda i de la carrera d'armaments, i, més concretament, l'existència de bases militars nordamericanes a tots els continents.

A conseqüència de la pressió que exerceix damunt d'ells l'evolució de l'opinió pública mundial, els americans estan desmantellant les bases de llençament de coets que tenien a Anglaterra, Itàlia i Turquia, mentre augmenten i estenen la seva flota de submarins atòmics equipats de Polaris, menys visibles que les bases militars terrestres.

Però aquesta mesura, encara que entraïna un començament de retirada dels Estats Units, no pot satisfer l'opinió pública internacional. Els pobles del món desitgen no sols l'allunyament del seu propi territori del dispositiu agressiu yanqui, sinó el fi de la política agressiva dels Estats Units. Comentant la divergència existent entre la política dels Estats Units i el sentiment dominant a Europa, àdhuc entre els governs, el corresponsal del *Diari de Barcelona* a Washington, Josep M. Massip, escrivia el 8-3-63: « A Europa, Estats Units es troben avui amb resistències inconcebibles fa tan sols tres anys. Aquest país segueix parlant en termes de guerra freda i d'armaments atòmics totalitaris, i Europa no el sequeix. »

I més endavant afegeix:

« ...Washington no acaba d'arribar a la conclusió lògica d'aquesta situació. ¿Quina seria aquesta lògica? La del diàleg, la del Papa, la de rectificar gradualment les rígides concepcions geopolítiques de la passada dècada per tal d'adaptar-se a la flexibilitat històrica d'avui i desviar-se de l'horror d'un holocaust nuclear mundial. »

En aquest clima internacional del qual Massip només en dona una pàlida imatge, la petició de revisió del pacte del 1953 que fa el govern franquista no per a liquidar les bases existents, sinó per a aconseguir un major suport a canvi de més bases (es parla de Rota com a base de la flota de submarins atòmics amb Polaris del Mediterrani) apareix com un acte criminal contra la pau mundial i la seguretat d'Espanya. La petició franquista s'oposa al corrent mundial cap a la distensió i tendeix a augmentar els motius que, en cas de guerra atòmica, convertirien Espanya en fita preferent de les repressàlies soviètiques.

Tots els espanyols, qualssevol que siguin les seves opinions polítiques, han d'alçar la seva veu contra els propòsits franquistes de renovar, ampliant-ne l'abast, el pacte amb els Estats Units, i exigir el desmantellament de les bases militars

yanquis. Per als antifranquistes aquesta actitud és doblement obligada, car la dictadura del general Franco espera trobar en la prolongació del pacte amb els Estats Units una reserva d'oxigen per tal d'alliberar-se de l'asfíxia a la que inexorablement la condueixen el desenvolupament dels esdeveniments interior i exteriors.

Els actes en favor de la pau realitzats amb èxit notable a Barcelona, entre el 29 de gener i el 15 de febrer, patrocinats pel Club d'Amics de la UNESCO, demostren que és possible desenrotllar una actitud pública a favor de la pau, del desarmament general i de la coexistència pacífica. Aquests actes als quals participaren destacats intel·lectuals de Barcelona i Madrid haurien de ser el punt de partida d'un gran debat públic, obert, al qual el poble pogués expressar la seva opinió sobre si el pacte hispano-nordamericà ha de ser renovat o cancel·lat.

Els comunistes catalans han de posar tot el seu entusiasme en l'obra d'organitzar i desenvolupar un tal debat, i ser més esforçats impulsors de totes les formes de lluita, tant legals com extralegals, per la liquidació de les bases americanes a Espanya, per una política exterior de neutralitat i per la pau mundial, que segueix essent el gran objectiu de la classe obrera i dels pobles de tot el món.

UNA ENQUESTA POPULAR

Radio Espanya Independent ha iniciat una enquesta popular consistent a respondre a aquestes dues preguntes:

Primera pregunta: ¿Què opineu de convenis militars d'Espanya amb els Estats Units d'Amèrica? ¿Han de ser prorrogats o cancel·lats?

Segona pregunta: ¿Les bases militars americanes són una garantia de seguretat o un perill per a Espanya? ¿Quina política exterior correspon als interessos nacionals?

Invitem els lectors de **TREBALL** a participar a l'enquesta enviant les seves respostes a les següents adreces:

« L'Humanité, 6, boulevard Poissonnière, París (9), FRANÇA.

« Revista Internacional », Sadova, Praga, TXECOSLAVAQUIA.

FRANCO ALIAT DEL COLONIALISME DE SALAZAR

Amb data 16 de febrer, el Partit comunista d'Espanya ha publicat una declaració sobre la notícia donada a coneixement per la premsa internacional que, el 6 de febrer, 14 soldats espanyols van ser morts en combat amb les forces d'alliberament de la Guinea portuguesa.

« Actes de guerra com aquest —diu la declaració— han de trobar la major resistència en tots els espanyols. L'Exèrcit d'Espanya no ha de servir com força militaritària per a mantenir els enormes privilegis dels colonialistes feixistes portuguesos i oprimir un poble que lluita per a treure les cadenes de la bàrbara opressió colonial. »

La declaració es dirigeix a tots els espanyols per tal que exigeixin l'immediat retorn de les forces militars que es troben a la Guinea portuguesa.

UNA CRIDA DEL CONSELL MUNDIAL DE LA PAU

La Presidència del Consell Mundial de la Pau, reunida a Malmö (Suècia) els dies 2 i 3 març, ha publicat una crida adreçada als pobles d'Europa en la qual es diu:

« Els pobles d'Europa han de saber que mai han estat tan greument amenaçats per una guerra termonuclear.

« L'aliança militar De Gaulle - Adenauer, la formació d'una força nuclear multilateral de l'OTAN, les bases atòmiques estrangeres en zona europea, els submarins i els vaixells de superfície equipats amb coets Polaris al Mar del Nord, a l'Atlàntic i al Mediterrani augmenten els perills en el moment que apareix l'ombra inquietant de l'eix Bonn-París-Madrid. El fantasma dels anys tèrbols que Europa va viure es perfila altre cop a l'horitzó. Causa estupor que les lliçons del passat siguin oblidades. »

Després de referir-se als objectius que els pobles han d'exigir als seus governs (creació de zones desnuclearitzades al centre d'Europa, supressió de bases atòmiques estrangeres, solució del problema de Berlín Oest, etc.), la crida acaba constatant:

« Cada dia que passa agreuja els perills. Els pobles han de fer tot el possible per tal de salvar Europa i la Humanitat. »